

дение, написано отъ гениаленъ художникъ, и което възпроизвежда художнически живота. Самъ тънъкъ художникъ, съ нѣженъ и придирчивъ вкусъ, Ботйовъ изхожда отъ ползата и наврѣмнеността, когато е дума да се даде на „народа“ извѣстно съчинение. Ето неговото мнѣние. „За французкия народъ, казва Ботйовъ, могатъ да бждатъ «полезни и поучителни» романитѣ даже и на Полъ-де-Кока, а за насъ не ще да има смисълъ даже и Гетевия Фаустъ. Романитѣ, повѣститѣ, разказитѣ и въобще чисто литературнитѣ произведения трѣбва да се приравняватъ или, по-право да кажемъ — да отговарятъ на стремленията и на характера на онзи народъ, на езика на който се пишатъ или прѣвождатъ тѣ. На основание на това, за насъ сж потрѣбни сега-за-сега такива литературни произведения, които отговарятъ на нашитѣ потрѣбности и стремления и които иматъ съврѣмененъ и общечовѣшки интересъ. А въ това отношение намъ може да послужи литературата на оние народи, които сж били или сж и сега въ такова положение, въ каквото сме и ние...“

„Оставете на страна — провиква се Ботйовъ къмъ българскитѣ прѣводачи —, оставете на страна различнитѣ Телемахи, Геновеви, Душици и пр. и пр. и прѣвождайте това, което има смисълъ и за нашия народъ“ (Съчинения, 354—355. Отдѣлъ „Критика и Библиография“).

Иска ли питане, че Ботйовъ е рѣшителенъ противникъ на „буклуцитѣ“, които скодоумни драскачи поднасятъ на народа? „Излѣзла е — пише поетътъ, и четвъртата книжка на Книговище, което се „списва“ отъ д-ра И. А. Богорова. Който е ималъ търпение да прочете баремъ една отъ прѣдидущитѣ три книжки, той е можалъ да си състави понятие на какъвъ клонъ отъ литературата принадлежи това списание и въ кой редъ писатели се намира неговиятъ редакторъ. Всѣки отъ насъ знае, че при всичката оскъждностъ, нашата лите-